

Политика Експрес, 6. април 1999. године

Ђурувија дочекао бомбе

Већ тринаест дана нацистичка НАТО армада сеје товаре смрти по Србији и Југославији. Тринаест дана под врховним заповедништвом вашингтонског „болесника рата Адолфа Клинтона и његових, европских „гаулајтера“ Блера, Ширака, Шредера... мучки, ноћу и из све мање безбедних висина траје убијање недужних грађана Србије, прогон и права хуманитарна катастрофа житеља Косова и Метохије, разарање фабрика, болница, мостова, цркава, школа, дечјих обданишта... Исто толико дана траје и брутално, цинично и дрско гажење и „убијање“ свих међународних конвенција и норми, права и правде. Рушење Организације уједињених нација и свега на чему је почивао свет.

У овој ситуацији мудро су заћутали сви они који се још „од пре Косова“, док је лудило Новог светског поретка у крви растурило претходну Југославију, „знали“ да су „Срби искључиви кривци“ и као такви „треба да буду ако је могуће и „бомбардовани“, који су „знали да су „Срби криви“ и за Маркале, и за Улицу Васе Мискина и који су, сходно томе, тражили још „жешће“ санкције за Србију. Који су од почетка споља инсцениране кризе на Космету „знали“ да су шиптарски сепаратисти и терористи „у праву“... И који су све време тражили и прижељкивали „бомбе за Србе“... ћуте и „амбасадори добре воље“.

Је ли то она „перфидност издаје“ о којој је, приликом оснивања Комитета универзитетске левице Југославије, у новембру прошле године говорила др Мирјана Марковић, председник Дирекције ЈУЛ-а? Је ли то био тренутак када је „издаја достигла највишу тачку“, како је рекла професорка Марковић, објашњавајући да „издаја није увек и неизоставно била директна и брутална“, па наставила: „Као што је, на пример, мени изгледало пре неки дан када ми је у ЈУЛ-у власник једног београдског дневног листа рекао да подржава Сједињене Америчке Државе у њиховој жељи да бомбардују Србију и да ће бомбардовање Србе научити памети.“

Реч је, дабоме, о Славку Ђурувији, који је преко „свог“ листа *Дневни телеграф* учинио заиста све што је „било потребно“ како би се „демократском Западу“, а и „заблуделим Србима“, објаснио како треба да се „дозову памети“ и окрену се будућности која је, јасно, „на Западу“. Када је потом тај исти „слободар“ Ђурувија дошао под удар Закона о информисању, али и под удар других закона земље у којој живи, скоро да је до самог Клинтона стигао вапај за помоћ против „диктатуре у Србији“.

Диктатура у којој народ, на безброј избора, слободно бира своју власт и „диктатура информативног мрака“ у којем је поред његовог *Дневног телеграфа* излазило сијасет тобож слободних и независних новина у којима се горе говорило о Србији и српском народу него на Си-Ен-Ену у најбољим данима!

Данас, када те жељно очекиване и призиване бомбе убијају Србију, издајници ћуте.

Ако чекају да Срби и Србија буду покорени, узалуд чекају. А, ако су се надали да ће њихова издаја бити заборављена, узалуд су се надали.

Мирослав Марковић